

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre . . . 4 ft.
 Félévre . . . 2 ft.
 Negyed évre . . . 1 ft.

MEGJENIK
 minden vasárnap.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó-hivatalhoz küldendők.

Szentesi Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

HIRDETÉSI ÁRAK:
 3 hasábos petitsorért egyszeri hirdetésnél 18 kr., 2 hasábosért 12 kr., 1 hasábosért 6 kr. számítattal.

NYILTTÉR
 minden egyes sora 15 kr.

BÉLYEGDÍJ
 minden beiktatásnál 30 kr.

Börmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Tisztelettel fölkérjük lapunk t. előfizetőit az apr—jun. új évnegyed beállításával előfizetéseik mielőbbi szíves megújítására!

Előfizetési ár:

Negyedévre 1 ft.
 Félévre 2 ft.
 Egész évre 4 ft.

A kiadó-hivatal.

Szentes, 1877. márc. 29.

A tavaszi vizsgálatok befejezte után alkalmat veszünk magunknak, hogy különösen a ref. egyház iskoláztatási viszonyait illetőleg némely figyelemre méltó körülményre hívjuk föl az illetékesek figyelmét, — s miután ezt tettük volt: nem látjuk fölöslegesnek megemlékezni a ref. tanítók félévi fáradozásának gyümölcséről sem, s minden esetre szükségesnek tartjuk az egyes vizsgák alkalmával tapasztaltakat megjegyezve, figyelembe ajánlani.

Ami a helybeli népiskolai állapotokat illeti, ha komolyan számba vesszük lakosságunk szám-arányával szemben létező népiskoláinkat, ezeknek a város fekvésével arányosított szétszórását, a szorgalmi idő mellett a tantervet, s a tananyagot, mely utóbbi ugy az egyes osztályokhoz mérten, mint általában az egész népiskolai élet folyama alatt, mint szerves egész földolgoztatik, s ezek mellett figyelemmel tarjuk az iskoláztatási viszonyokat: ugytaláljuk, hogy némely hiányok leszámítása mellett, jelenleg a hazai népnevelési viszonyokkal szemben kétség kívül meg-

ütik a mértéket. Mindenesetre a legégetőbb hiány az iskoláztatási viszonyoknál mutatkozik. Botrányos az aránytalanság a tulajdonképeni iskolaköteles és a tényleg iskolába járók között; 7000 ezernél több iskolaköteles közül, a helybeli összes iskoláink, alig számlálunk 2500 iskolai növendéket.

Ez óriás különbség a részben hanyag iskoláztatás mellett, minden esetre azon körülményben lel magyarázatot, hogy a tulajdonképeni iskolaköteles növendékek egy nagy része tanyai lakosok gyermekei lévén, ezek legnagyobb részben minden iskoláztatás nélkül néznek az életnek elé. S nem egyáltalában azért, mert a szülők nem akarnák gyermekeiket iskolába járatni, de mert ezt legtöbb esetben nem tehetik. Hogy egy szegény ember egy, kettő s néha három iskolás gyermeket is, itthon, a városon járathasson iskolába az nem lehetséges; mert ehhez mód kell, ami pedig a tanyai iskolákat illeti, hiszen ezeknek körük mindössze néhány tanya keretébe szorul; mert ha nyáron, jó időben, hosszú napokon el is mennek a növendékek egy vagy másfél mértföldről iskolába, de nem lehetséges ez ősztől kezdve egész tavaszig!

Természetes, hogy a hitfelekezeti iskolai hatóságoknak távolról sem áll módjokban, hogy ez aránytalanságból folyó panaszt orvosolhassák, mert ha a népoktatási törvények fölrüházták is a politikai hatóságokat a törvényes joggal, hogy a szülőket és gyámokat bírság terhe mellett kényszeríthessék gyermekeiknek iskolába jára-

tására, s habár ezerszer halljuk az epés kifakadást, hogy a törvény haszontalanul van meghozva: mert nincs senki aki ezeket végrehajtaná.

Bizony nincs, és nincs; mert ezen törvények végrehajtása ezer esetből kivéve egyet, nemcsak képtelenség, de a legnagyobb mértékben igazságtalanság volna. S azt, ki csak néhány percet is szentel a kérdéses ügy feletti gondolkodásnak: könnyen be fogja látni, hogy különösen a mai társadalmi viszonyok között még, a népoktatási törvények kényszer alkalmazása nem jár valami nagy háladatossággal.

S mindent jól számba véve mai nap még inkább a szorgalmi idő helyes beosztása s egyéb célszerű eszközök és módok alkalmazása szolgál utul a népiskolák arányos benépesítéséhez, mint a bírságolás, mely különben is inkább gunyja, mint tényezője az iskoláztatásnak. Legyen ut és mód arra, hogy a gyermek kényelmesen hozzáférhessen az iskolához, az iskolai növendékek száma szaporodni fog.

S csakis ezerszempon az, melyre az iskolai hatóságoknak a legfőbb sulyt kell fektetni. S épen ezen szempont vezérel bennünket is, hogy a helybeli ref. egyháznál, az elemi népiskolai oktatás tanfolyamát, vagy is a szorgalmi idő mikénti beosztását illetőleg, az illetékesek figyelmét némi rendszer változtatására hívjuk föl.

Az ajánlat, melyet ezuttal teszünk, nem rejt magában egy — következtetésben különös újításokkal járó — eszmét, melynek üdvös hatását, (ha lesz?) majd csak a jövő fogja boldog megalégedéssel érezni.

T Á R C A.

A burokban született.

— REGÉNY. —

Irtá: S. F.

(23-ik folytatás.)

Renardnének minden ravaszága mellett volt elég esze, belátni, hogy tovább nem tarthatja magát a nélkül, hogy egyész családját önmagával együtt szerencsétlenségbe ne dönste.

Azonban azon szerencsétlenség iránt, mely ez új eseményeiből kifolyólag a grófi családra várt, lelkéhez távolról sem fért semmi emberies érzés. S midőn vallani akart megköté nyelvét azon gondolat, hogy az ő dédunokája így csak egy pillanatig volt a Vaillant palota örököse.

A cseléd nem várt sok parancsra, megragadta a vén asszony száraz vékony karjait, s egyet rántott rajta.

E bánásmód érzékenyen meghatotta a vén banyát, s erejét összeszedve, kirántá magát a cseléd goromba kezei közül.

— Bocsásd el karom istentelen! kiálta éles rikácsoló hangon.

A cseléd azonban nem várt biztatásra, most már egy kissé pogányabban fogta meg a vén banyát és és elakarta vonszolni

— Gróf ur, — mondá a vén banya, — gyermeke ott van gunyhomban.

Vaillant némán, érzéktelenül nézte, hogy cseléde mint vonszolja a vén nyomorultat, lelkén egy örült gondolat trespédése ült; azonban Renardné szavaira föllélekzett.

A cselédet eltávolítá szobájából.

— Jer! — mondá, s az apai féltékenység mohóságával ragadá meg a vén banya karját. — Jer, magam akarom gyermekemet visszahozni házamba.

A gróf tovább nem keresett semmit; ment Renardnével kisérve. Futott az utcán, vonszolva maga után a gyermek csempészöt.

Elérték Renardné házát.

Itt tárva-nyitva volt minden ajtó. Renardné remegve tekintett körül a szobában. Unokája aludt, mellette bepólválva egy gyermek, de a grófi gyermek és Brigitta nem volt sehol.

— Brigitta! — kiálta kétségbeesetten, ugy hogy unokája fölriadt rá.

A gróf némán nézett körül, látta, hogy itt történni kellett valaminek.

Margot, Renardné gyönyörű szép unokája fölnyitá nagy szemeit, s ijedten tekintett körül.

— Istenem, mi történik itt? mond, s remegve tekintett a grófra, s mélyen húzá magát a takaró alá, anyai féltékenységtől illetett, meleg ragaszkodással vonta magához közelebb, a háta mögött levő gyermeket.

— Hol van Brigitta? — kérdé ijedt arccal, remegő hangon Renardné.

— Nem tudom nagyanyám, — mondá szelíden Margot.

— Brigitta! Brigitta! kiáltozott kezeit tördelve Renardné. Kifutott a konyhába, onnan az utcára. — Oda van Brigitta, oda van — a gyermek!

Vaillant gróf elébb némán, bámulva állt a szoba közepén. Lelkében különben is össze volt kuszálva minden gondolat. Mint egy örült robant inkább, mint jött e gunyhóig, hogy elrablott, kicserélt, igazi gyermekét keblére ölelhesse, vissza adhassa anyjának. Most már nem gondolva s nem törődve azzal, hogy a gyermek fia avagy leány. Nem a gyermek volt lelke előtt, de ennek anyja, egy nő, kinek kebléről elrabolták gyermekét, s hogy megcsalátása föltéti fájdalomát még gunynyal is tetézzik: saját szülőtte helyet, idegen, ismeretlen emberek gyermekét tették emléjére. E kegyetlenül megrabolt anya Vaillant grófnak neje volt, kire a grófnak nem volt szabad másként gondolni, mint rögeszméje áldozatára. És Vaillant érezte is lelkére nehezéden azon pillanat vádjának sulyát, melyben

madame Renard a grófi palota küszöbére tette lábát. Lelkében nem volt egy ép gondolat, midőn Renardné házikójába lépett, s örültes zavarát első pillanatra fokozta azon eset, mely itt elő adta magát.

Tehát a gyermek nincs sehol!

Hol van hát? S nem alapulnak-e egy vén ördög kiszámításain, e sajátlagosan össze játszó események? Egy ember, ki e gyermek csere borzasztó merényletére képes volt magát elhatározni: nem készühetett-e elő tervével azon esetre is, ha e csempészetten rajta kapják? Millió gondolat hemzsegte körül Vaillant lelkét.

— Hova tettétek a gyermeket? — hova lett Brigitta kiálta örültes rekedt hangon Renardné, berruhán a szobába, vadul ragadta föl a gyermeket, mely Margot háta megett feküdt.

— Ez nem az kiáltá eltorzult arccal a vén banya s vissza dobá az ágyra dédunokáját. ugy, hogy ez élesen sivalkodott föl.

— Mit csinálsz istentelen?! mondá Margot megakarod ölni gyermekemet.

— Oh, hol van Brigitta, hol van Vaillant gróf gyermeke?! kiáltozott Renardné.

Vaillant a méceset ragadta föl az asztalról s a konyhába lépett vele, mintegy ösztönszerűleg keresve valamit ami megvillant ágyában. A méces gyér világa mellett is kényelmesen lehetett körül tekinteni a szűk, de tiszta pitvarban.

Vaillantnak először is a konyha földjén látható nagy sáros nyomok költék föl figyelmét; majd a konyha hátuljába épített, szépen fehérre mázolt patkán két nagy, sáros kéz nyom tünt szemébe, egy helyből kimozdított asztal, s mellette föllökve heverő szék, s egyéb rendtelenség nyomai, a dulakodásra utaltak. Vaillant gróf tisztában volt azzal, hogy itt valami rendkívüli eseménynek kellett történni; de hirtelenben nem volt képes föl fogni, hogy: mind az, mi itt történhetett, miféle okban lelheti magyarázatát.

(Folyt. köv.)

A kérdés különösen az első illetőleg az ugynevezett kezdőosztályra vonatkozik. Nevezetesen, hogy: a népiskolai tanfolyam ősszel-e vagy tavasszal vegye kezdetét? hogy, vajon célszerű volt-e az egyháztanácsonk azon intézkedése, midőn az ugynevezett kezdő osztályt, mely tavasztól őszig tartott, eltörölte, s nem volna ennek visszaállítása épen a népoktatás érdekében üdvös és föltötte szükséges?

Hogy — van-e szükség nálunk a kezdőosztályra?

Hát hiszen feleljen e kérdésre a mult tapasztalata és feleljenek azok, kik legilletékesebbek a válasza: a tanítók. Nálunk, hol a növendékeknek még csak egy századrésze sem ovodai előkészítés után lép az iskolába: az előkészítő vagyis az ez előtt három évvel még gyakorlatban volt kezdőosztály egy természetes szükségzet pótol. Ez osztály rendszeren aprilis elejétől kezdve a nyári nagy vizsgáig szokott tartani; föladata inkább az volt, hogy a gyermekkel az iskolát megkedveltesse, mintsem, hogy a kimért tananyagot a megszabott idő alatt megkívánható komoly földolgozásával járó ösztökéléssel, sarkalással az idegen új világba lépett gyermeket az iskolától elidegenítse.

Mint történik ez a jelenlegi rendszer mellett! Az első osztályban hova a mostani rendszer mellett az iskolába föladott gyermek lép, már meg van szabva a tananyag, mit a gyermeknek egy év alatt meg kell emészteni. A censorok, midőn három hónap múlva az iskolai év megkezdése után „iskola vizitációra” mennek: azt kérdik a tanítótól, hogy tudnak-e már az első osztályban zsoltárból olvasni?! Nagy szó. És ezt nagyon is szemmel tartva a tanító: nem azon van, hogy a gyermekkel — „kincsem lelkem” megkedveltesse az iskolát, hanem azon, hogy: silabizálni minél hamarabb megtaníthassa.

Igy van azután, hogy: az új iskolai polgártársaságos mosoly helyett komoly képpel, bibliával kénytelen a tanító fogadni, s ki képzele, hogy midőn a gyermeknek ki így mindjárt az első lépéstől kezdve a kötelesség terhével lép abba a komoly képű, barátságatlan szobába, melynek neve iskola, hogy ez az iskola valami kedves legyen. Természetes, hogy ezen körülmény csak lohasztja a gyermekben, ama különben természetes lelkesültséget, melylyel az kedélyesebb fogadtatás mellett az iskola iránt viseltetni fog.

Egészen másképen áll a dolog, ha az első osztály előtt, hol már kiszabott, komoly teendő vár a gyermekre, kezdőosztályba adának a növendékek; — itt mivel a censorok sem követelik hogy zsoltárból olvasanak a muzsák: a tanító tágabb teret engedhet a gyermeknek. Játék közben megtanulnak a növendékek néhány

kedélyes gyermek dalt, egy pár éneket, sőt játszva tanítás mellett bevezetnek a betűk ismerete és leírásának tudományába. A gyermek tanul, de mindent csak játék kíséretében. Öröm és kedv uralkodik az iskola falai között. A gyermek alig várja, hogy reggel, délután az iskolába mehessen, hol egy barátságos mosolylyal üdvözi a tanító, hol meglepetés után meglepetés várakozik reá.

Igy a gyermek a barátság kötelékével lesz fűzve az iskola falaihoz, s bár a mosoly később mindig gyéresebb-gyéresebb a tanító arcán: a gyermek nem fog idegenülni, mert lelke a legelső kedves benyomás varázs hatalma alatt van. A gyermek meg van hódítva az iskolának, s az iskolalátogatás iránti kedv a kötelesség terhének növekedésével nem lohad, de az ösztönt ápolja a munkára.

És ez a kezdő, az előkészítő osztály műve, melynek eltörlése bármiféle szempontból történt legyen, egyáltalában nem leli a népoktatás érdekében indokát.

Nem lényegtelen körülmény még, hogy ősszel avagy tavasszal adassanak-e föl a gyermekek az iskolába?

És e kérdés, akár állítatik vissza a kezdő osztály akár nem, mindenképen fontos kérdés marad. Mert kétségkívül áll az, hogy kezdő növendékekre nézve, szükség, hogy ezek megnyeressenek az iskolának, s ez, ha tavasszal adának föl a gyermekek — még a jelenlegi rendszer mellett is inkább lehetséges a tanítónak; mert egész nyáron át hosszú napokon, jó idő mellett több szabad időt bocsáthat rendelkezésükre, melyet a tanító jó időben együtt szokott a gyermekekkel eljátszani. Másként áll a dolog ősszel, rövid napok és rossz időjárás miatt a gyermekek beszorulnak az iskolai falai közé, s az egész iskolai idejüket, az iskolai rend korlátai között mozdulatlanul ülve töltik a padon. Ez az iskolában nincs különben, s idősebb iskolásokra nézve már e kényelmetlen békó nem is oly nagy teher; mert apródonként hozzá lettek szoktatva. De nem így áll ez a kezdő iskolásra nézve, kinek eleven véralkata, nyüzsgölődő természetét még nem hajotta járomba a megszokott pedáns iskolai rend. Mi sem természetesebb, mint hogy a gyermek vágyik szabadulni a kalodától. Hogy azután ily körülmények között, mennyi sikert lehet várni a tanítástól, azt egyedül a tanító mondhatná meg. De ezt eltekintve még az iskoláztatásnak is nagy hátrányára van, ha a gyermekek ősszel adának iskolába. Nagy hátrányára van pedig az idő járás miatt. Ősszel mindjárt nagy sarak, később hideg, pogány idők jönnek: a gyermeknek nincs valami nagy vágya a reggeltől délig tartó iskolai kalodába, azután meg rossz idő is van, a szülők sem sem erő-

szakolják s a gyermek otthon marad. — S így van azután, hogy 100 föladott gyermekből 75-nél többet nem visz a tanító a vizsgára.

És ennek egézzel ellenkezőjét lehet tapasztalni, ha a gyermekek egy kedélyes előkészítő osztály után lépnek a rendes első osztályba. Különben is csak egy esetben volna érthető a kezdő osztály eltörlése, ha p. o. iskolánk a népiskolai törvények értelmében 6 osztályúvá volna szervezve. Ugy a kezdő osztály akadályozná a törvény azon rendeletének végrehajtását, hogy a szülők köteleztessenek gyermekeiket a népiskolai tanfolyam tartama alatt mindvégig iskolába járattatni.

De hiszen a mi iskolánk nem így vannak szervezve! A fiuk számára öt a leányok számára 4 évi az iskolai tanfolyam. Ily szervezet mellett nem látjuk be okát, hogy miteszi fölöslegessé a tavaszi kezdő osztályt, mely a mellett, hogy az iskoláztatásnak nagy előnyére van, az iskolai életnek egytermészetes és multhatlanul szükséges kiegészítő része.

Tehát vissza kell állítani a kezdő osztályt! És most röviden emlékezzünk még meg a vizsgák eredményéről, s az általunk ott szerzett tapasztalatokról.

A vizsgák általában jól sikerültek, s ahol némi zavar mutatkozott annak inkább a censor tapintatlansága volt az oka, mint a gyermekek készületlensége. Egyáltalában nincs szándékunk predikációt tartani, hogy elmagyarázzassuk, egy vizsgáló censor teendőjét; de mindenesetre figyelemtelenség volna elhallgatni azon modort, melyet különösen a mult esütörtök délutánján a vizsgáló censor részéről sajnálattal voltunk kénytelen tapasztalni. Nemcsak az, hogy az illető osztály tankörén kívül eső kérdéseket intézett a gyermekekhez, de neki mérgeledve majd minden felelő gyermeket agyon rémitett. Furesa gusztus. Több gyermeket láttunk, ki az illető tiszteletes ur mérges fenyekező tekintetét és hangját nem bírván elviselni: sirvafakadt. — Hát micsoda már ez?! Hiszen a censored kedélyes modora és barátságos hangjával bátorságot kell önteni a zavarba jött gyermekekbe, s nem ezt ugy elrémíteni, hogy egyáltalában felelni ne tudjon. Mondhatjuk, hogy az itt tapasztaltak a szülők részéről általános megbotránkozásra találtak. Sok szavunk volna e censori magatartáshoz, de tér hiányában csak annyit mondunk, hozzá, hogy: ha az illető censor véralkata és sajátlagos természeténél fogva nem képes a gyermekek köréhez alkalmazkodni: bizza a tanítóra a kérdést. És tökéletesen elégnék találjuk, ha megmondja a tanítónak, hogy ezt a gyermeket akarom hallani és ebből a tantárgyból. Mert a censori érdemeket nem nevelik ám azok az elriasztott siró gyermekek.

ALAMONTADE.

— Zschokke Henrik-től. —

Fordítja:

LERNER VILMOS.

(15-ik folytatás)

— Ön nemes ember! — szólott ő s könyvek rezegtek orcán. — Ön azt akarta tenni, mire én is elhatároztam magamat. Holmim már podgyászba van szedve. Nem szabad, de nem is akarom Ön előtt titkolni, Alamontade, hogy ohajtom, vajha önt nem ismertem volna soha. Barátságunk szerelemmé fajult. Hasztalan hazudoztam önmagamnak. Későn küzködtem elvadult érzelmeim ellen.

Hangos zokogásra fakadt. „Igen!” — mondá: „Igy jobb! El kell válnunk. De nem örök időkre. Nem, csak míg szíveink nyugodtabban dobognak, míg úgy találkozzhatunk, hogy csak barátoknak tekinjünk egymást!”

A fájdalomtól lesujtott nő hallgatott. Én mélyen voltam megindulva.

„De ah, jó barátom!” kiáltott fel jajgatva, és keblemre borult. „Én nem fogom elválásunkat túlélni!”

S míg szíve az enyémen dobogott, s szenvedélyünk tüze emésztő lángokra lobbant, s kötelességérzetünk győzelemért küzdött, az órák észrevétel nélkül rohantak el fölöttünk a mult tengerébe.

Örökös tiszta, szent szerelemet vallottunk egymásnak, s esküvel erősítettük ama fogadalmunkat, hogy szerelmünket elfolytjuk keblünkben. Elhatároztuk, hogy elváluuk, hogy csak ritkán látjuk egymást, s e fölötté ritka esetben is mindig csak nyugalommal és tanak jelenlétében találkozunk, s lelkeink megsemmisíthetlen szövetségét csokokkal pecsételtük meg.

Mily nyomoruságos teremtmény az ember! Min-

dig akkor leggyengébb, midőn magát legerősebbnek véli. Ki a kísértés előtt fut, az a hős; ki merész vele szembeállani, hogy az erén babérkoszorujáért küzdjön, az még a küzdelem megkezdése előtt veszíti el a babért.

Midőn végre elváltunk abban állapotunk meg, hogy Montpellierből csak egy órányi távolságra lakjam. A Casztelnau melletti falusi birtokon tartozkodtam, s csak néha jöjek látogatásra a városba.

Minden halogatás nélkül valószínűtlen elutazásomra vonatkozó szándékomat, bármennyire is ellenezte azt azt Bertollon úr. Végre engednie kellett kérelmemnek. Elutaztam, a nélkül, hogy Bertollon asszonyt meg merem volna látogatni.

A falusi természet jótékony csendjében csakhamar kijezenodtam az érzékek mámorából. Éreztem, hogy Bertollon asszonyt soha sem szerettem tisztán és igazán, megutáltam önmagam, hogy oly érzelmeket szüneltem e szerencsétlen nő előtt melyek soha sem hontak szívemben. Nem volt az egész egyéb kábító mámorál, melybe csak ama szerencsétlen szerelem ejtett, melyet a szép nő nem rejtett el. Egyedül ő volt sajnálatraméltó, s nekem kötelességemé lett, neki az elvesztett nyugalmat visszaadni.

A lelkeimen sűrű ködként borongó lepel lassanként szétfoszlott, kedélyem visszanyerte előbbi derűségét, s Clementine képe ismét fényesebben és bájosabban lebegett előttem mint bármikor. Montpellierből történt futászerű távozásomkor ott hagytam a drága koszorút és a hárfát. Nem mintha akkoriban Clementinéről egészen megfeledkeztem volna, hanem szegény és szent borzadály tanított vissza, mikor e tiszteletreméltó ereklyéhez nyulni akartam. Azt véltem, hogy nem vagyok többé arra méltó, s a vágyódás és távolság kinjait vétkem leggyengébb bűnhődésének tartottam.

Négy hét mult el így. Egyedül Bertollon látogatott meg. Gakran jött el hozzám. „Mert nem tudok nélkülüled élni, és mégis ügyeim az átkozott városhez bilincselnek!” mondá.

Barátom különféle kísérleteket tett, hogy Montpellierbe való visszatérésre bírjon. De sikertelenül. Én jótékony magányombao maradtam, s boldogabbnak éreztem magamat.

Egyszer reggel inasom korán költött fel. Larette ur van künn, s urammal mindenáron azonnal akar beszélni!” mondá, s Larette, Bertollon barátjainak egyike szinétől egészen kikelve, halványan lépett be szobám ajtaján.

„Uram keljen fel!” mondá s „jőjön azonnal Montpellierbe.”

„Mi baj?” kérdém ijedten.

„Keljen fel, öltözködjék gyorsan. Nincs egy pernyi veszteni való ideje sem. Bertollon meg van mérgezve és halálán van.”

„Mégmérgezve? rebegém s alétan hanyatlottam vissza ügyamba.”

Csak gyorsan! Bertollon még egyszer látni akarja önt. Sebbel lobbaj jöttem ide az ő parancsára!”

Reszketve hánytam magamra ruháimat. Erőtellenül követtem Larette urat az ajtóig, mely előtt egy kis kocsi állt számunkra készen. Felültünk és sebes robogással haladtunk a montpellieri úton.

Mégmérgezve? kérdém ismét útközben.

„Igen!” felelt Larette: „Azonban ez esemény megfoghatatlan homályban rejlik. Egy gazfickó, ki a mérget az egyik fűszerkereskedésből hozta, már a börtömben van. Bertollon asszonyság pedig szobájában van letartóztatva.”

(Folyt. köv.)

Végül még azt említjük, föl, hogy: mi nem látjuk szükségét ennek a kis vizsgának, de ha már van, hát legyen ez jóval előbb; mert így nincs arány a két vizsga közti időbeosztásban. Nevezetesen a kis vizsga előkészítő ideje 7 hónap, a nagy vizsgáé 4. Jól lesz e fölött a ref. egyház iskola igazgatóságának gondolkozni.

Sz. V.

Magyar kir. belügyminiszteri szabályzat az italmérségi regal-jog gyakorlatára nézve.

(Folytatás és vége.)

6) Ha az 1. 3. és 4. pontok alatt említett bortermelők, iparosok és építkezési vállalkozók az ugyanazon pontokban tüzetesen megjelölt korlátozásokat figyelembe nem véve, azoktól eltérőleg gyakorolnak a saját termései borok, illetőleg a szesz italok árulását, vagy ha az imént említett egyéneknek kívül bárki más az illető jogosult beleegyezése nélkül bort, sert, pálinkát, szeszt, s illetőleg bár mi nemű szesz italokat az előző 5-dik pontban meghatározott mértéken alóli mennyiségben vagy nem kötött edényekben, illetőleg hordókban van zárt ládában árulni, azok az 1836-ik évi VI. t. c. 2. §-a és az 1870-ik VII. t. c. 2. §-ának értelmében a csap alatt levő egész mennyiség mennyiség elvesztésével büntetendők, — az imént említett törvények szelleméből önként folyván, hogy a csap alatt levő bor, szesz, pálinka vagy ser, illetőleg bármilyen szeszital alatt nemcsak a csapon levő hordókban található, hanem az abból más nyitott edényekbe vagy üvegekbe már leeresztett folyadék is értendő.

Ha azonban a 2. pont alatt említett kereskedők az ugyanott előirt korlátozásokat figyelembe nem véve, az italmérségi jog kárára, azoktól eltérőleg gyakorolnak a szesz — vagy szeszitalok árulását, a regalejog csonkítás első esetében az 1836 évi VI. t. c. 2. §-ában kimondott elkobozással, a második esetében a most említett elkobozáson felül 100 frt. terjedhető s az illető község szegény alapjára fordítandó pénzösszeget, a harmadikban elkövetett jogcsonkítás esetében pedig a 2. pont szerint nekik engedélyezett szesz- és szeszital-árulási kedvezmény teljes elvonásával büntetendő.

7. Az italmérségi jog tulajdonosának a 6. pontban elősorolt esetekben az 1836. VI. t. c. 2. §-ában kimondott és közigazgatási uton végrehajtandó elkobozáson kívül az 1840. évi VII. t. c. 2. §-a értelmében jogában áll, szenvedett kárait és költségeire nézve a törvény útján magának teljes elégtételt szerezni.

8. A volt földes ur és urbéri község között az urbéri kocsmárólás iránt felmerülő jogi kérdések tárgyalása elintézése, az illetékes bíróságok hatásköréhez tartozván, ezek a jelen intézkedések által egyáltalán nem érintetnek; ellenben a jogosultság kérdésének bírói uton való eldöntésig a fennálló gyakorlatnak (status quo) ideiglenes fentartása, továbbá az urbéri községet törvényesen megillető bormérségi gyakorlatának szabályozása, valamint az italmérségi jog csonkításának, illetőleg a szesz- és szeszitalok árulása körül elkövetett kihágásoknak megbüntetésére, a közigazgatási hatóságok hatáskörébe tartozik.

9. Az e tárgyúal fölmerülő panaszok megvizsgálására és elsőfoku elintézésére megyékben a járási szolgabíró, törvényhatósági joggal bíró városokban a városi kapitány, Budapest főváros területén a kerületi előljáró, rendezett tanácsú városokban pedig a városi hatóság van bivatva, mely utóbbi ezen hatáskörét az e célból állandóan megbízott előljárósági tag által gyakorolja.

Ezek a panasz tárgyat az érdekelt felek meghalgtatása s a törvényes bizonyítékok megszerzése által minden oldalról földerítvén, a barátságos egyességet megkísérteni tartoznak, ennek nem sikerülése esetében a fennforgó panasz felett első fokulag határozatot hoznak, s azt a fölfolyamodási jog fölhagyása mellett az érdekelt felekkel szokott módon közlik.

Az ügy felülvizsgálatának lehetősége megkivánja, hogy az ily tárgyalásról rendes jegyzőkönyv vezessék.

10. Fölfolyamodás esetén az eljáró hatóságnak tisztában álland az összes tárgyalási iratokat kimerítő jelentés mellett megyékben és rendezett tanácsú városokban az alispánhoz, törvényhatósági joggal bíró városokban és Budapest fővárosban a tanácshoz fölterjeszteni. — Az alispán, illetőleg a tanács a neheztelt eljárást és határozatot felülvizsgálván, a panaszos ügyet másodfoku határozatával látja el.

11. A másodfoku határozat a közigazgatási bizottsághoz felebezhető, de csak azon esetben, ha az első foku hatóság határozatától eltér, vagy ha az egybehangzó határozatokban a szesz- vagy szeszital-árulási jogosultság elvonása mondatik ki. Ezen fölfolyamodvány az elsőfoku hatóságnál nyújtandó be, s

a második foku hatóság útján jelentés kíséretében a közigazgatási bizottsághoz terjesztendő, mely az 1876. évi VI. t. c. 61. §-ában megjelölt eset kivételével, az ügyben véglegesen dönt.

A fellebbezések zárídeje 15 nap.

Ezen szabályrendelet 1877. évi február hó 1-én lép életbe.

Világ folyása.

Jajveszékelve lép ki a suszter inas az utcaajtón, épen akkor, midőn egy ur ott elhaladt. — Mi bajod gyerek? — kérdé részvétellel. — Megvert a maiszterem. — Hát mivel vert meg? — A zsebkendőjével. — Haszontalan kölyök, hisz az nem fájhat? — Nem ám! de a maiszterem a kezével szokta az orrát kifújni!

Hogy jajveszékelve lép-e ki Ignatiev az európai kabinetek utcaajtóján a diplomai vereség után, s meg fogja-e kérdezni Sándor cár fájdalmát? — Ugy hisszük, hogy nem. Mert minnek előtte Ignatiev a kékfoltok nélküli, de annál szegénytelibb vereséggel Szt. Pétervárra érkezend, Sándor cár már eléggé tájékozva, de meglehetősen leveretve is lesz e nem vélt kudarc miatt, minekutána az egyes kabinetek válasza a lapok hasábjain, de táviratok nyomán is előbb Pétervárra érkeztek, mintsem azt Ignatiev szóval előadhatta volna.

Igy annak a híres és Ignatiev által biztosnak hitt nagy bucsujárásnak valójában alig várt, de az európai közvélemény szerinti oly kimenele lett, aminőt egyáltalában vártunk.

Mi lesz további folyása? A jövő méhében rejlik. Azzal azonban tisztában lehetünk, hogy bár a Bismark által hangoztatott azon kifejezés, hogy a családi és politikai érdek együttesége Berlint Pétervárhoz köti, mégis Türr tábornok Bismarkra mondott jóslata teljesedni kezd, amennyiben épen ott, hol az oroszoknak a Bismark szellemi segélyére lett volna szüksége, hagyta a faképnél, s így Oroszország magára hagyatva, oly „Labyrinth“-ba esett, amiből kivergődni alig lesz képes. — Amnyi igaz, hogy a politikai lát-határ a múlt heti derűtség után ismét elkomorodott, ugyanynyira, hogy a kibontakozás lehetőségét is kétségessé teszi.

Mindenestre kívánatos lenne tudnunk a montenegrói közbevetett alkudozásokat. Mert, habár a fegyverszünet ápril 13-áig ismét megújított, amelynek célja más körülmények között az lenne, hogy a tanácskozó felek mégis ohajtják, sőt remélik a békés megoldást. De mivel itt az egymás ellen, de különösen a montenegrói tuzott követelések, oly makacsul fenntartják magukat, hogy a békére egyáltalában semmi, vagy igen kevés kilátás van. Tehát előre ezen orosz „baromethrum“ után sem lehet következtetni. De nem lehet következtetni az események fonlán sem, mert mint a legjobban értesült lapok állítják, Boszniában és Hercegovinában a lázadás nagyobb mérvet kezdett öltetni, s bár Despotovics orosz- (de ezideig szerb szolgálat alatt levő) tábornok Szerbia fejedelme által hazahívatott, s az engedelmséget megtagadta, sőt kinyilatkoztatta, hogy a háborút saját szakállára folytatni fogja. Egy Despotovics a maga szakállára!

Boszniából közelebb egy küldöttség járult Montenegro fejedelméhez, kérvén őt a háboru folytatására. A fejedelem azt válaszolta, hogy ha a békealkudozás meghiusul, az esetben a felkelés vezetését magára vállalja.

Valjon nem látja-e itt Európa az orosz újmutatást? Igenis az állatok nagymestere ő. De azért a békeszerető orosz sugalmazott s fizetett lapjai örökké a keresztények sorsa javítását és a béke megoldását célzó működését kürtölik. — Oh Metellusi ártatlanság! Dongó.

Helyi és vegyes hírek.

— *Figyelmztetjük* adófizető polgártársainkat, hogy a városi adópénztárnál apr. 15-ig nyilvántartott I. és II. osztályu adókirovási lajstromot, saját érdekükben, el ne mulasszák megtekinteni, hogy azután, aki illetéktelen adóval volna megróva, a fönt kitett idő alatt a kirovás elleni felebbezését a szegedi adófelügyelőség útján Csongrád megye közigazgatási bizottságához benyújthassa.

— *Fölhívjuk az illetők figyelmét* e helyen is a f. hó 3-án, tehát e héten kedden tarandó városi közgyűlésre, mely gyűlés alakalmával a még mindig függőben lévő levéltárnoki állomás rendszeres váiasztás útján leszen betöltendő. — Azért, kik ez állomásra konkurrálni akarnak: tiz városi képviselő által aláirt ajánló ivóket annak idejében, a polgármesteri hivatalhoz benyujtani el ne mulasszák.

— *A reform. egyház tanács* tagjainak f. év márc. 1-től számítva 3 évre leendő megválasztása végett a ref. hitközség tagjai között már szét vannak osztva a szavazó cédulák. Minden szavazó lapot 50 presbyternek ajánlandó egyén nevével betöltve apr. 8, 9, 10, 11, napokon kell a reform. egyház tanácstermében fölésező szavazatszedő küldöttségnek személyesen átadni. — Mindezeket, melyek a szavazatlapokon küllöben is meg vannak írva, ismételen annak hozzá tételével hozzá tudomására az illetőknek, hogy, miután a hitközségi ügyek vezetését illetőleg az ötven megválasztott presbyteren kívül, a hitközség tagjainak minden beavatkozási joga, ez egyetlen választási jogból áll, melyet az időszerint alkalmunk nyílik gyakorolni, — tehát mindenki ő és az egyház ügyei iránti kötelességnek tartsa saját szavazó ivót betöltve a mondott időkben a szavazatszedő küldöttséghez bevinni.

— *Megnéztük* a III. és IV-ik osztályu keresetadókirovási lajstromot, és elmondhatjuk, hogy ott bizony lehet látni botrányos aránytalanságot, minek illusztrálására elég legyen felhozunk csak néhány szembeötlő adatot. Ott van p. o. először a három gyógyszerár: egyik öt száz, másik négy száz, harmadik pedig meg van róva 2320 frt után jövedelmi adóval, és ez utóbbi gyógyszerár az, melynek szerintünk, de köztudomásulag is a legkisebb konkurrenciája van. Aki e képtelenségnek nem hisz, hát hiszen tekintsen be a főszámvevői hivatalba, ott meg fogja látni. — Hát mit szől ehhez azon mézskofa, 160 frt. után van jövedelmi adóval megróva. Azután megtekintettük a nagyobb rőtös és vegyes kereskedők — adókirovás alapját képező — megállapított jövedelmeit, valamint a nagyobb üzlettel bíró kocsmárosokét. És az ember nem láthatja megbotrányozás nélkül az itt is nagy mértékben tapasztalható aránytalanságot. Természetes, hogy ezen bevallások menyire hordják magukon a lelkesmeretesség bolyogét: aki utána néz, meggyőződhetik róla. — Mi az egészhez csak annyit mondanak, hogy városi közgyűlésünk azon legyen, hogy az adókirovás bizottságba, mely bizottság ezen adókirovás végleges és igazságos megállapítására van hivatva, hozzá értő és igazságos embereket válasszon. — És bárkik legyenek is ezek, fölhívjuk figyelmüket, különösen az itt elő sorolt körülményekre.

— *Majd lesz már gazdája!* Azt kérdik olvasóim, hogy minek? — Hát miről volna egyébről szó, mint a megye székheléről. Hiszen Csongrád megyében mai napság másról nem is szől az ének. Talán a „Sz. H.“ kollega még le sem törölte homlokáról a méltó fölhaborodás kinos veritékeit, midőn egy új konkurrens jön a piacra. — Nevezetesen a „Vásárhelyi Közlöny“ megdorgálja a jó vásárhelyieket, hogy „Csongrád megyében szabad a vásár!“ Hogy Szeged már neki is törülközőt, hogy a piacot monopolizálja. — És uram fia! Hódmezővásárhely csak várja, mintha bizony a sültgalamb szája repülne! Bizony nem repül az édes kollega, nemcsak sültve, de nyersen sem! Mi azt mondjuk rá, hogy: ha a t. kollégának valóban komoly szándéka beleártani fogat abba a sült galamba, melyet még először meg kell fogni, hát jó lesz, hogy ha annak idején fölteszi a kopszató levelet.

— *(Beküldött.)* Általános feltűnést szült azon röpírat, a mely a legközelebbi napokban több száz példányban lett a városban elterjeszve, s ügyvédek egyikét, * urat botrányos módon teszi a nagy közönség előtt pellengérré. Mint közelebb értesültünk, a becsületében mélyen sértett ügyvéd bünvádi keresetet indított ama röpírat szerkesztői és terjesztői ellen; azonban — mint tudjuk — az illető fenytőbírószá panasztevőt kérelmével a sajtó útjára utasította. Reméljük, hogy nevezett ügyvéd ur a sajtó útján is nem fog késni a rágalmazók ellenében magának méltó elégtételt szerezni; ugy hisszük, hogy ezen út sokkal célhoz vezetőbb lesz a bünygyi útnál, mert így, legalább nyilvánosságra jöven a dolog, az ez úton nyerendő elégtétel is mindenestre kielégítőbb fog lenni.

— *Értesítések.* Özv. Soós Zsigmondné I. t. 155. sz. házánál egy utcai lakás van kiadó. — Ifj. Zsoldos János kistőkei földjére lovakat vála, értekezni lehet III. t. 152. sz. házánál. — Tiszteendő Balassa János urnak a Várhát alatt levő négy részlet herekaszálója nyári használatra bére kiadó. — Marozsi Pálnak I. t. 262. sz. házánál 2 szoba, konyha és padlás szt. György naptól bére kiadó. — Aki Jurenak Ede tul a kureai földjéből apróvetemény alá kívánna földet vállalni, jelentkezzenek Szántó János, vagy kis Dobos Mihálynál. — Balogh János örökösök I. t. 233. sz. háza eladó; értekezhetni Zsoldos József Kovácsnál, I. t. 255. sz. alatt. — Lángné Haris Zsófia kaszinó mellett I. t. 187. sz. házánál egy utcai lakás, 2 szoba padolva, 1 konyha fedve, 1 pince, kamra, szin és padlással, sz. György naptól kiadó; értekezhetni Juhász János meghatalmazottal ugyanott. Kanfi Horváth Jánosnak IV. t. 673. sz. háza eladó. — Vecseri Istvánnak nagymási 1-ső oszt. eladó. — Ehalt Kunus Jánosnak I. t. 645. sz. háza eladó. — Dunaháti Tóth Jánosnak hékédi szőlője eladó. — Szöllát Istvánnak III. t. 258. sz. háza eladó. — Györi József tanácsnoknak IV. t. 138. sz. háza kedvező föltételek mellett eladó. — Virág György III. t. 587. sz. háza eladó. — Berényi Pálnak pönköchúti herekaszálója nyári használatra kiadó. — Onody Sándor ügyvéd urnak bükköny magja van eladó. — Tancik Józsefnek a téglaháznál vályogba való szalmája van eladó. — Keresztes N. Sándor járásbírónak kiséri háza eladó, értekezni lehet Verner Pál póstamesterrel.

I R O D A L O M.

— *„Rövid útmutatás a községi fahelyek céljai és használatáról.“* Két ábrával. Irta Gnál József. Ily című füzetke került ki Burger Zsigmond özeve nyomdájából Szegeden, amely általában a fatenyésztőknek, különösen pedig a néptanítóknak van szánva. Ára csak 20 kr. Ajánljuk az illetők figyelmébe.

— **Öngyilkosság.** Horváth Imre nemes-büki vagyos gazda pár nap előtt kiment a temetőbe, korán elhunyt felesége sírjához; itt rátért a sírra, hasát egy éles késsel tolmetszette s rögtön szörnyet halt. Hozzá tartozói csak másnap tudták meg öngyilkosságát.

— **Borzasztó halál.** A múlt napokban bizonyos Forster pusztáján iszonyu gyilkosság történt. A nevezett nap délutánján, egy pásztorfiú őrzésére bízott, 40-50 darabból álló sertés-falka, egészen véres pofával és a rendes idő előtt tért haza. E körülmény igen gyanúsnak tűnő föl a szolgálk azonnal a pásztorfiú keresésére indultak. A hazatérő sertések hátrahagyott nyomain (nedves idő volt) pontosan elkalauzolták a szolgálk azon helyre, hol a pásztorfiú fölvergőtt torok és gyomorral, s még több szurással testén, feküdt teljesen élettelenül szerében. A vizsgálatot teljesítő orvosok véleménye szerint, miután a pásztorfiú belső részei teljesen hiányzottak, a sertések követtek el e hajmeresztő gyilkosságot. Mind az által a pásztorfiú egy közeli rokona, ki nem régen bocsátatott el togságából — gyanus, és terhelő okok miatt elfogott.

— **Hasznos gyógyszer az öngyilkosság ellen.** Szolnokban egy asszony közelebb felakasztotta magát, azonban férje észrevette és idejekorán levágta. Mikor az asszony magához tért, a férj orvosául jól elpáholta. Az asszony fogadást tett, hogy többé öngyilkossági kísérletet nem tesz. — Lám, mily jó ötlete volt a férjnek! A vizes kötélt megtette a hatást.

— **Szegény Adél!** Vágvidékről Esztergomba ment szolgálói Adél, ki szép is volt, fiatal is, erényes is. Páncél szivéről visszapatant a leghízelgőbb szerelmi ajánlat. Azonban a várat is addig ostromolják, míg föl nem adja magát. Így történt ez Adéllal is. Egy szürke baka addig ostromolta szegény Adél szívet, míg végre számára megnyitotta a szűz kebel. — Adélt Esztergomból haza űzte a szegény. Falujába nem mert benenni a szegény miatt. Belengrott hát a sebes vizű Vágba. Holtan vittek vissza a szülei házhoz. — Szegény Adél!

— **Harc a rablókkal.** Cséhteleken a múlt hét egyik éjjelén özv. Tóth Józsefné házába két álarcos rabló tört be. Vasvillával szurkálták az asszonyt és leányát, hogy adják elő a pénzt. A nők nem vesztették el lélekjelenlétüket, s bírokra keltek a rablókkal. Az asszony hatalmasan osztotta a csapásokat s az egyik rablónak le is rántotta álarcát. A lányok e közben segítségért kiáltottak. A rablók a nagy lármára s heves elkenkezésre megugrottak. Tóthné állítja, hogy ismeri a leüleázott rablót, s egy bodonosi tót volt. Elfogatásukra az intézkedések megtették. A bátor nők sebei nem veszélyesek.

— **Zürzavar a názsereg közt.** Feketetón közelebb egy menyegzőn nagy zürzavar támadt a menyasszony

hirtelen rosszullete miatt. A názsereg feszült várakozással nézett a történések elé, míg végre a vőlegény azon örvendős hírral lépett a vendégek közé, hogy „ne aggódjanak semmit; a menyasszony szerencsésen átessett a veszedelmes krízisen, s egy új honpolgárt szült.” — Az egybegyűlt názsereg örömrivalgásban tört ki; éltetve a vőlegényt, menyasszonyt és az új honpolgárt — s a lakoma vigan folyt tovább.

— **Párbeszéd.** Kevésivel a vadászati törvény életbe léptetése után egy vendéglőben történt. **Vendég:** „Pincér! hozhat nekem foglyot?” — **Pincér:** „Igenis, miután uraságod külön szobában van.” — Az ebéd vége felé hozzák a számlát a vendégnek. — **Vendég:** „A vad árát kevesebbre kell venni.” — **Pincér:** „Mért?” — **Vendég:** „Mert a vadászat már tiltva van, s én tisztelelem a törvényt. Ha gazdája nincs megelégedve, úgy rendbíztost hívok.” — **Pincér:** „Ah uram! ne okozzon kellemetlenséget házuknak. A fogoly árát kitöröljük.”

— **Roppant tűzveszély** dühöngött a múlt héten Kis-Zomborban 72 ház, e közt a postaépület, és 48 meléképület lett a lángok martalékká, melyek azonföül tömérdek lábas, különösen aprójóságot és gabonát emésztettek föl. A tűz keletkezésének oka ismeretlen. A leégett házak nagyobb része nem volt biztosítva. Vajha e szerencsétlenség okulnának nemcsak a kis zomboriak, hanem más községek is, s ne hagynák házaikat biztosítatlannál állni!

— **Száz forint miatt három halál.** Rauschenbach községben (Szepes m.) egy gazdaember a vásárról hazajövet, egy százas bankjegyet adott át feleségének, hogy tegye el. Az asszony épen el leván foglalva, a százaat az asztalra tette. Egyetlen, öt éves leánykájok itt megaláta, játszani kezdett a szép képpel, s végül — apró darabokra metélte. Ekkor lépett a szobába apja, ki az eldarabolt bankjegyet meglátva, fölkapott egy fejszét, s azzal a kis leány fejét ketté hasította. A zajra neje bejött a szobába, a férj pedig az anya kétségbeesése láttára s szemrehányásai hallatára kirohant a szobából. A nő, midőn magához tért az első rémületből, férje után sietett. Hosszas keresés után megtalálta a padláson — fölakasztva. E látványra a nő összerogyott és szörnyet halt.

— **A török sebesültek javára adakozók névsora.** Sebesi Jánosné 4 kr. Györi József 4 kr. Bercei Mihály 10 kr. N. N. 6 kr. Öze Antal 4 kr. Szépe Lajos 20 kr. Berezvai Ferenc 10 kr. Méhész Ferenc 10 kr. Taar János 10 kr. Jámor N. Lajos 6 kr. Györi József 4 kr. Török Mátyás 10 kr. Batka István 10 kr. Horváth István 5 kr. Hevesi János 2 kr. Szamosköri Mihály 5 kr. Sajtós Sándor 2 kr. Takács János 4 kr. Szarvas Miklós 4 kr. Tokai Bálint 6 kr. Szamosköri Bálint 6 kr. Nemes János 2 kr. Kovács András 10 kr.

özvegy Lévainé 2 kr. Kocsis János 4 kr. Pengő Jánosné 2 kr. Laki Istvánné 10 kr. Kocsis Mátyás 3 kr. Berezvai György 3 kr. Rác János 20 kr. Lantos Mihály 4 kr. N. N. 4 kr. N. N. 2 kr. B. Kovács Mihály 10 kr. Pataki József 5 kr. Kovács József 10 kr. László János 10 kr. Molnár Mihály 2 kr. Kőrögyi József 40 kr. Szijjártó János 10 kr. Hajdu Ignác 10 kr. Cakó István 5 kr. Özv. Molnár Imréné 10 kr. Kamocsay János 1 frt. Beke Kálmán 1 frt. Tóth József 50 kr. N. N. 20 kr. Cherrier János 50 kr. Kotymán János 20 kr. Nagy Áron 20 kr. Csucs Lajos 20 kr. Horváth István 20 kr. Csonka Sándor 30 kr. Ringvald József 40 kr. Balogh Benedek 60 kr. Báliut Jánosné 40 kr. Bősörmenyi Ferenc 20 kr. Lakos Antal 10 kr. Lakos Ferenc 20 kr. Józsa Johákim 20 kr. Szamos Józsefné 10 kr. Belső István 50 kr. Pokomándi Gábor 40 kr. Slézinger József 30 kr. Oblat 10 kr. Csuppy Márton 10 kr. Szilágyi Farkas 10 kr. Felzenburg Benedek 10 kr. Csongrádi János 2 kr. H. Szabó Lajos 8 kr. Böce Pál 2 kr. K. Nagy Juliánna 20 kr. R. K. 10 kr. Zsoldos János 20 kr. N. N. 10 kr. Balogh István 10 kr. Hanka György 10 kr. Pataki János 10 kr. (Folyt. köv.)

Üzleti értesítő.

Szentés március 29. 1877.

Időjárásunk e hó vége felé igen kellemes tavaszi alakot öltött; a hőmérő 8-16 fok közt váltakozik 0° fölé! Répa és buza vetéseink a legszebb üdülésnek indulnak. Tavaszai vetéseinkre nem ártana egy kis eső, mivel a föld egyenlőtlen nedvessége miatt igen gyengén kelnek.

Gabnaüzletünk az utak megjavulása folytán igen élénk, mivel az eddig fenakadt gabnaszállításra Tisza felé most már akadály nélkül folyhat.

Hetivásáraink is élénkek; mindenféle gabnanevelékből elegendő a behozatal. Buzát illetőleg nem nagy volt a kereslet, mivel ára 15-20 krral fellebb ment. Buza 78, 12 frt 60 kr. 77, 12 frt 30 kr. 76 12 frt — 74; 11 frt 20 kr. métermáza.

Árpa 5 frt 30 kr. régi mérték 4 frt. Zab régi mérték 3 frt 50 kr. Kukorica mtrm. 4 frt 40 kr. Szalonna bésimázsa 30-31 frt.

Felelős szerkesztő: **Sima Ferenc.**

MOHR LAJOS budapesti kereskedésében egy jó házból való fiu **TANONCUL** fölvetetik.

Bővebb értesítéssel szolgál **Soós Imre**, a szentesi takarékpénztárnál. 1-0

H I R D E T É S E K.

LEGUJABB
Csász. kir. kizár. szabadalmazott az osztrák-magyar min. által enged. **ZENEHANGSZER**
OCARINA
minden eddig látott fölülmúlja s azon nagy előnyt nyújt, hogy azon mindenki, habár nem zenész is, már rövid gyakorlat után a legjobb hangverseny-darabokat el bírja játszani.
Cs. k. szab. Ocarinánkkal már több hangverseny rendezett, amelyekről elismert zenészekintélekek és szakemberek a legnagyobb díszrettel nyilatkoztak.
A cs. kir. szab. Ocarinának igen szépen esengő zengő hangok van s különösen azon célra alkalmasak, hogy egy társaságnak a legkellimebb órákat szerezze. Arak a következők:
Nr. I. II. III. IV. V. VI. VII.
1 frt. 1.50. 2.—. 2.50. 3.—. 4.—. 5.—.
Zongorakísérettel hangolt Ocarinák ára 3 frt 25 kr.
Nyomatott, könnyen cserélhető vezérfonalat minden darabhoz ingyen. Megrendelhető a
zenehangszer raktárból Bécs, Burgring 3.
Figyelmetesül! Valódi Ocarinánk minden egyes darabja a cs. kir. szab. jeggyel van ellátva, — mire a vételnél kérjük ügyelni!
Vidéki megrendelések utánvétel pontosan teljesítetnek. — Nagyban vásárlók engedményben részesülnek.

Végeladás!
Tisztelettel tudatom a nagyérdemű közönséggel, miszerint **végeladás** miatt nagyválasztékú raktáramban a rőtös-árak szakmájába vágó minden cikkek tetemesen leszállított, gyári áron alól kaphatók. Midőn ezt a nagyérdemű közönség szives tudomására hozom, vagyok Szentésen, 1877. évi március 10.
Tisztelettel **Reichlinger Henrik.**
Bolthelyiség: Pollák-féle ház, görögtemplom átellenében.

Virág eladás.
A mágoesi uradalom kertjében több nemű virág fog eladatni. Bővebb értesítéssel szolgál **Mágocon, 1877. márc. 12.**
Dolesch Vince,
3-3 uradalmi kertész

Alulírott szijgyártó üzletében egy jó házból való fiu **TANONCUL** azonnal felvétetik. **Szentés, 1877. márc. 30.**
Nagy György,
1-3 szijgyártó.

Eladó ház.
Özv. Wellesz Jakabné háza kedvező feltételek mellett, örök áron eladó, — vagy haszonbérbe kiadó.
Ugyanannak mucsiháti II. oszt. földje szabad kézből eladó.

Üzlet megnyitás.
Van szerencsém a mélyen tisztelt közönség tudomására hozni, miszerint f. évi ápril hó 6 án, a most megnyitott gyógyszer-tár átellenében, **Kiss József ur** házában **pék üzletet** nyitok, hol is naponta kétszer friss sütemény kapható. Egyszersmind elvállalok egész napon át mindenféle sütni valót, a legolcsóbb árak mellett. — A nagyérdemű közönség szives pártfogását kérve, vagyok tisztelettel **Deutsch Mór, pékmester.**

H I R D E T M É N Y.
Az 1877. évi házbér- és házostályadó, a kereseti adó I. és II. osztálya, és az általános jövedelmi pótdadó f. évi márc. 26-tól bezárolag ápril 15-ig alulírott hivatalnál közszemlére lesz kitéve, ennél fogva felhívatik az adózó közönség, hogy azt a nevezett határidőben naponta 8-12 óráig, d. u. 2-6 óráig mindenkor megtekintheti. Aki a kiadásba bele nem nyugodnék, fölebbezését a fentemlített határidőben a szegedi adófelügyelőség útján Csongrád megye közigazgatási bizottságához benyújtani el ne mulassza.
Városi adópénztári hivatal Szentésen, 1877. márc. 24.
Sulcz Károly, pénztárnok.